

אַרבע לשונות של גאולה זומש מגילות ותפילה

<p>"כל עמה נאנחים" (איכה א, א)</p>	<p>אנחה</p>	<p>"ויצא מבת ציון כל הדרה" (איכה א, ו)</p>	<p>איכה</p>	<p>לא לעשות כלום ולקטר</p>	<p>לקטר</p>	<p>מתחת סבלות מצרים, מסבל עיני ועבדות</p>	<p>והצאתי</p>
<p>"דברי הצומות זעקתם" (אסתר ט, לא)</p>	<p>זעקה</p>	<p>"רווח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר" (אסתר ד, יד)</p>	<p>אסתר</p>	<p>לשבור את הכלים לנתק או להתנתק</p>	<p>להתנתק</p>	<p>מארץ מצרים וממסים</p>	<p>והצלתני</p>
<p>"והיה לך למשיב נפש" (רות ד, טו)</p>	<p>שועה</p>	<p>"ופרשת כנפיך על אמתך כי גואל אתה" (רות ג, ט)</p>	<p>רות</p>	<p>לשנות את המציאות</p>	<p>לשנות</p>	<p>מהמצריים לגמרי כשהם טובעים בקריעת ים סוף</p>	<p>וגאלתני</p>
<p>"כי כל ימיו מכאובים וכעס" (קהלת ב, כג)</p>	<p>נאקה</p>	<p>"את האלוקים ירא ומצוותיו שמור כי זה כל האדם" (קהלת יב, ג)</p> <p>"ישמע חכם ויוסף לקח" (משלי א, ה)</p>	<p>קהלת</p>	<p>לקבל להכיל את המציאות לזרות איתה (לשנות את עצמי)</p>	<p>ללכת עם מציאות</p>	<p>לי לעם בקבלת התורה</p>	<p>ולקזזתי</p>

<p>השבועת אתכם בנות ירושלים אם תמצאו את דודי מה תגידו לן" (שיר השירים ה, ח)</p>	<p>צעקה</p>	<p>"הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך" (שיר השירים א, ד)</p>	<p>שיר השירי ם</p>	<p>להתאים כל שלב למציאות הקיימת</p>	<p>הפל יחד</p>	<p>לארץ ישראל השלמת הגאולה הכוללת כל שלביה</p>	<p>והבאת י</p>
---	--------------------	--	-----------------------------------	---	---------------------------	--	---------------------------

החירות שאנו מתרשמים בה ביותר בליל התקדש חג של זמן חירותנו, בעת אשר גם בעצם ימי הגלות והשעבוד לא חדלנו מלהביע את התגעגעותנו אליה באמרנו "השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין", היא מוכרחת להיות הולכת ומתפתחת בקרבנו פנימה מדריגה אחר מדריגה, עד אשר יבא היום אשר ינוסו הצללים, וחירותנו המוחלטת תאיר עלינו באורה המלא כעצם השמים לטוהר. אבל להתלמד אנו צריכים איך לסגל לנו את אותו הרוח הגדול של החירות אשר זרח עלינו אמנם בתקופות המאירות שלנו, ואשר יצא כברק נוצץ בהופעתה של הגאולה הראשונה, גאולת מצרים, אשר נגלה עלינו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, בכבודו הגדול, וקרבנו לעבודתו שהיא חירותנו הגמורה, והרים אותנו משפלותה של העבדות הנכריה אשר שוא היא עבודתה.

כיצד אנחנו צריכים להבין את אותה החירות המיוחדת שלנו וכיצד יהיה אפשר לנו להסתגל אליה במציאות החיים, וביחוד, כיצד נתאים את מדת החירות הזאת למצעדי חיינו החדשים שברקי חירות לאומית מתחילים להאיר עלינו בזהרם, בחסדי צור ישראל גואלנו מעולם ברוך הוא. ההבדל שבין העבד ובן החורין, איננו רק הבדל מעמדי, מה שבמקרה זה הוא משועבד לאחר, וזה הוא בלתי משועבד. אנו יכולים למצא עבד משכיל שרוחו הוא מלא חירות, ולהיפוך, בן חורין שרוחו הוא רוח של עבד. החירות הצביונית היא אותה הרוח הנשאה, שהאדם וכן העם בכללו מתרומם על ידה, להיות נאמן להעצמיות הפנימית שלו, להתכונה הנפשית של צלם אלקים אשר בקרבו, ובתכונה כזאת אפשר לו להרגיש את חיי בתור חיים מגמתיים שהם שוים את ערכם. מה שאין כן בבעל הרוח של העבדות, שלעולם אין תוכן חיי והרגשתו מעורים בתכונתו הנפשית העצמית כי אם במה שהוא יפה וטוב אצל האחר השולט עליו איזה שליטה שהיא, בין שהיא רשמית בין שהיא מוסרית, במה שאותו האחר מוצא שהוא יפה ושהוא טוב. ואנחנו כבושי הגלות, שכל כך הרבה מאות בשנים היינו משועבדים בידי אדונים קשים, לולא פנימיות נשמתנו העליונה הספוגה רוח של חירות, רוח של הכרה עצמית פנימית "חרות על הלוחות, אל תקרי חרות אלא חירות", לולא זאת המתנה הנפלאה שלנו שנתנה לנו מאז, בעת צאתנו לחירות עולם מיד פרעה מלך מצרים, לולא זאת, היתה הגלות יכולה להפך רוחנו בקרבנו לרוח של עבדים. אבל הננו מפגינים בזה ברוחב לב, בחג זמן חירותנו, כי באמת הננו חשים את עצמנו בני חורין בעצם מהותנו, והשאיפה הנאצלת שלנו אל הטוב ואל הנשגב היא אצלנו השאיפה העצמית שלנו, שאנו חשים ברוחנו פנימה מה הוא הטוב ומה הוא הנעלה.

ולאור החירות הזו, החירות הפנימית ההולכת ומתגלה בקרבנו כעת במצעדי תחינתו הלאומית על כל פנים בשיעורים מוגבלים לפי הערך של תוכני הגאולה המתגלים לנו, רק קמעה קמעה, נטף אחר נטף, לאורה הפנימי של החירות העצמית הזאת נסע ונלך להבליט יותר ויותר את עצמאותנו הרעננה הפנימית, אותה שקנינו על ידי גילוי שכינה, אותה החירות שקנינו על ידי הפלא הגדול היחיד בעולם, שנעשה עמנו בעת אשר גאלנו השם יתברך, וגאל את אבותינו ממצרים לחירות עולם.
(מאמרי הראיה, חירותנו)

יכולים אנו להמשיך נשמות גדולות בעולם, שיהיה להן רצון אדיר וכוח גדול, להביא גאולה לעולם, להסיר את כל האפכוליות שבזויים, ולנצח את כל הזולשות שבהם. והכל תלוי ברצון שלנו, בהזדקק להתעלות למרובי קודש העליון, בדרישה קבועה ובקורית, בקידוש איתן של בשר ורוח, בהתדמות לאלהים, על ידי הליכה בדרכיו.
(אורות הקודש ג, עמוד 50)

